

Brad Thor

Use of force

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

*Hoofdkwartier Italiaanse kustwacht
Maritieme reddingsbrigade, coördinatiecentrum
Rome*

Een daverende explosie deed het gebouw op zijn grondvesten trillen toen luitenant Pietro Renzi, gekleed in zijn witte kustwachtuniform, de telefoon opnam die voor hem stond.

‘Mayday. Mayday,’ zei een stem met een zwaar accent. ‘Mijn positie is N, drie, drie, vier, negen.’

Renzi knipte met zijn vingers om de aandacht van zijn collega’s te trekken. ‘Drie, drie gráden?’ vroeg hij.

‘Vier, negen,’ antwoordde de beller.

Dit was precies het soort telefoontje waar Renzi en zijn team vanavond bevreesd voor waren. Noord-Afrikaanse mensensmokkelaars waren monsters. Geld was het enige waar ze zich voor interesseerden. Als het geld eenmaal binnen was, stopten ze hun klanten in onzewaardige bootjes, gaven hun een kompas en een satelliettelefoon waar het alarmnummer van de Guardia Costiera in stond en wezen de kant op waar Italië lag. Zelden gaven ze genoeg brandstof mee voor de hele reis. En ze keken al helemaal niet naar de weersverwachting. Vanavond was er al melding gemaakt van golven van vijftien meter hoog, en het weer zou nog slechter worden.

‘Drieëndertig graden, negenenvertig minuten noord,’ herhaalde Renzi ter verifiëring van de opgegeven locatie.

‘Ja.’

‘En verder? Ik heb nog meer coördinaten nodig. Die staan eronder.’

‘Alstublieft,’ zei de man smekend, ‘mijn telefoon is bijna leeg.’

‘Rustig maar, meneer. Ik heb de andere coördinaten ook nodig.’

De man las de cijfers op die op zijn scherm stonden. ‘Eén, drie. Punt vier, één.’

Renzi voerde de coördinaten in zijn computer in: 33° 49' Noord - 13° 41' Oost. De positie van het schip in nood verscheen op het reusachtige scherm aan de wand van het operationeel centrum. Het schip was honderdtwintig zeemijl verwijderd van Lampedusa, het zuidelijkste eiland van Italië.

‘Helpt u ons alstublieft,’ smeekte de beller. ‘Er staat zoveel water in de boot. We zinken.’

‘Rustig, meneer. We willen u graag helpen, maar dan moet u wel rustig blijven. Hoeveel mensen zijn er bij u aan boord?’

‘Honderdvijftig. Veel vrouwen. Veel kinderen. Schiet u alstublieft op. We verkeren in levensgevaar. We zinken.’

Het had geen zin om een helikopter te sturen; die kwam nooit op tijd, en bovendien waren er veel te veel mensen aan boord. Luitenant Renzi tuurde naar het grote scherm waarop alle schepen stonden aangegeven die zich in de Middellandse Zee bevonden. Hij keek of er een schip was dat de opvarenden zou kunnen redden. Er was geen enkel schip in de buurt. Doorgewinterde kapiteins hadden de storm zien aankomen en hadden hun maatregelen getroffen. Het zou uren duren voordat een schip op die plek was.

‘Hallo?’ zei de man. ‘Hallo? Hoort u me?’

‘Ja, ik hoor u nog.’

‘De golven zijn torenhoog. Iedereen is zeeziek. We hebben hulp nodig.’

‘Meneer,’ zei luitenant Renzi, in de zoveelste poging om de man gerust te stellen, ‘we sturen hulp naar u toe, maar u moet wel rustig blijven.’

‘Oké. Oké.’

‘Over hoeveel drijflichamen beschikt u?’

‘Drijflichamen?’ vroeg de man.

‘Zwemvesten,’ zei Renzi. ‘Hoeveel zwemvesten zijn er aan boord?’

Het gesprek werd even onderbroken doordat de beller in zijn eigen taal een vraag riep naar de mensen bij hem aan boord. Toen hij zich weer meldde en antwoord gaf, werd het Renzi koud om het hart. De man zei: ‘We hebben geen zwemvesten.’

1

Burning Man-festival
Black Rock Desert, Nevada
Twee dagen later

Scot Harvath zou hier eigenlijk niet mogen zijn. Het was de CIA niet toegestaan om op eigen grondgebied – dus binnen de Verenigde Staten – operaties uit te voeren, vooral niet het soort operaties dat hij op het punt stond te beginnen. Maar nood brak wet. Zo was het nou eenmaal.

Burning Man was een festival dat een week duurde en dat midden in de zomer plaatsvond in de bedding van een prehistorisch meer, op drie uur rijden van Reno, Nevada. Extravagante kleding werd op prijs gesteld, evenals ‘smaakvolle’ naaktloperij. Outfits bestreken het spectrum van *Mad Max* tot carnaval in Rio.

Harvath hield zijn lichaam in topvorm, dus wat dat betrof zou hij prima kunnen rondlopen zonder al te veel aan zijn lijf. Maar dat was zijn stijl niet. Bovendien was het handiger om vanwege zijn opdracht iets anders aan te trekken. Hij was bijna 1,80 meter lang, had rossig haar en staalblauwe ogen. Hij had zich in een legeruniform uit de tijd van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog gestoken en zijn gezicht geschminkt in Cherokee-oorlogskleuren, waardoor zijn knappe gelaatstrekken aan het oog onttrokken werden. Omdat er een stevige wind stond had hij een steampunkbril opgezet en een keffiyeh om zijn hoofd geslagen. Overal stoven wolken fijn woestijnstof op, waardoor het zicht steeds meer werd belemmerd.

‘Vijftig meter,’ zei een stem in het oortje dat hij links droeg. Hij liep door en keek goed om zich heen.

Burning Man vond plaats in een tijdelijk opgerichte ‘metropolis’ in de Black Rock Desert, de zogeheten Black Rock City. Met meer dan zeventigduizend inwoners was BRC twee keer zo dichtbevolkt als de Londense City. Vanuit de lucht gezien had het festivalterrein de vorm van een reusachtige C,

twee derde van een cirkel. Het deed denken aan de Death Star, maar dan met een deel ervan weggeslagen. Het terrein had een doorsnee van tweeënhalve kilometer, en vierhonderd meter van het midden van de C stond de 'Man' – een kolossale stelling die op zaterdagavond in brand zou worden gestoken. De enige accommodatie in Black Rock City was wat je zelf meenam (en zelf weer mee naar huis nam). De 'Burners', zoals de bezoekers werden genoemd, waren maandenlang in de weer om zich voor te bereiden op het verblijf in de zorgvuldig ontworpen kampementen en dorpen. Alleen de allerrijksten gingen er al op de allereerste dag naartoe, meestal per helikopter, om luxe, kant-en-klare onderkomens te betrekken die al voor hen waren gebouwd. Bijna net zo controversieel als het terrein van de ultrarijken was Kidsville, een van de grootste campings van Burning Man en bestemd voor gezinnen – een bijzonder gegeven op zo'n festival voor volwassenen. Dit jaar waren er zo'n duizend kinderen die met hun ouders waren meegekomen.

Ondersteund door betaalde beveiligingsmedewerkers had een heel leger vrijwilligers elk voertuig geïnspecteerd dat zich bij de ingang van het festivalterrein meldde. Ook liepen er politiemensen in burger rond. Door de grote stroom auto's en de relaxte sfeer kon er geen sprake zijn van een grondige inspectie. De veiligheidsmaatregelen waren vooral voor de vorm. Er werd gepatrouilleerd door plaatselijke en landelijke politieteams, ondersteund door Park Rangers van de overkoepelende natuurbeschermingsorganisaties. Maar zolang je niet openlijk drugs gebruikte of minderjarigen alcohol schonk deden ze niet moeilijk. Ze hadden hun handen sowieso al meer dan vol. Geen wonder dat Burning Man de interesse van terroristen had gewekt.

Weer klonk de stem in Harvaths oortje. 'Nu zou je het zo'n beetje moeten kunnen zien.'

Hij bleef staan, bracht een fles water naar zijn mond en maakte van de gelegenheid gebruik om eens beter om zich heen te kijken. Spandoeken en tentzeilen wapperden in de wind. Hij zag allerlei barretjes met kleurrijke namen als 7 Deadly Gins, Camp Woo Woo, No Bikini Atoll, en Toxic Disco Clam. Toen viel zijn oog op de blauwe camper. 'Ik zie hem.' Hij gooide de waterfles op de grond.

'Hé!' riep een vrouw hem ter verantwoording, maar hij negeerde haar en liep door. Hij had Hamza Rahim nu bijna te pakken.

Door alle kampvuurtjes en brandende olievaten hing er een sterke geur van rook in de avondlucht. Van alle kanten klonk bassende muziek. Buiten het zicht van de bezoekers ronkten dieselgeneratoren, die stroom leverden voor draaitafels, geluidsinstallaties en reusachtige lichtshows. Dansers zwaaiden met brandende bollen aan lange kettingen. Bij verrijdbare exposities, die in het licht baadden, spoten vuurzuilen de lucht in. Hij liep langzaam in een grote cirkel om de blauwe camper heen. Iedereen leek zich voor de duur van de zandstorm in de grote feesttent op te houden. Nadat Harvath een groepje fietsers had laten passeren die hun rijwielen versierd hadden met gesynchroniseerde ledlampen liep hij naar de camper toe.

Er brandde geen licht. Hij probeerde tussen de gordijnen door te turen, maar alles zat potdicht. Voor de voorruit was een zonwerend scherm geplaatst. Hij legde zijn oor tegen de deur en luisterde. Niets. Als er iemand in de grote camper was, was het wel heel stil. Hij voelde of de deur op slot zat. Dat was het geval. Hij haalde een lockpicksetje tevoorschijn, keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand hem zag en had de deur binnen een mum van tijd open. Nadat hij een geluiddemper op zijn SIG Sauer had geschroefd glipte hij naar binnen.

Ondanks het feit dat hij een keffiyeh om zijn gezicht had geslagen merkte hij dat het binnen in de camper verschrikkelijk stonk naar sigarettenrook en een wc die niet goed doorspoelde. Hij zette zijn bril af en liet zijn ogen even aan de duisternis wennen. Op de tafel stond eten dat maar voor de helft was opgegeten. In de gootsteen stond een stapel onafgewassen borden. Aan een van de handgrepen van een ladekast was een propvolle witte vuilniszak geknoopt. Er zaten scheuren in de bekleding, de vloerbedekking was vlekkerig, en alles was bedekt met een laagje woestijnstof. Hamza Rahim maakte er een zwijnenstal van.

Harvath zag iets op de grond liggen, bukte zich en raapte het op. Stukjes stroomdraad. Zijn hartslag ging omhoog. Bij de CIA ging men ervan uit dat Rahim naar Burning Man was afgereisd om het terrein te verkennen en een aanslag in de toekomst voor te bereiden, om informatie te vergaren en alle gegevens door te sturen. Harvath had als opdracht Rahim te pakken en zijn netwerk op welke wijze dan ook te ontmantelen. Maar de vondst van de draadjes wekte het vermoeden dat de informatie van de CIA bij lange na niet toereikend was. Met zijn pistool in de aanslag sloop Harvath naar achteren.

Het eerste waar hij keek was een kleine kast. Daar zat alleen maar troep in. Daartegenover stond een stapelbed. Beide bedden waren beslapen. Slecht teken. Men had zonder meer aangenomen dat Rahim alleen was. Achter het vertrek met het stapelbed bevond zich een slaapkamer met een groot bed. Ook dat bed was beslapen.

Er was nog maar één kamer over waar hij moest kijken: de badkamer. De deur was dicht. Harvath ging ernaast staan en voelde voorzichtig of hij op slot zat. Inderdaad. Hij luisterde ingespannen, maar het enige wat hij hoorde was de bonkende dancemuziek die van buiten kwam.

Hij ging voor de deur staan, trok zijn knie op en beukte keihard tegen de deurknop, die met slot en al uit de deur schoot en een gat achterliet. De scharnieren zaten aan de buitenkant, en de deur draaide vanuit de badkamer de camper in. Harvath haalde een hand van zijn pistool en bracht hem naar de deur, net op het moment dat die tegen hem aan knalde.

Vanuit de badkamer had een oosters uitzierende man de deur opengetrapt en hij gooidde de inhoud van een grote plastic beker naar de plek waar hij dacht dat Harvath stond. Het gevaarlijk bijtende mengsel van gootsteenontstopper en bleekmiddel zeilde langs Harvath en spatte op de muur en raamgordijnen naast hem.

Harvath reageerde onmiddellijk door met zijn pistool tegen de neus van zijn belager te beuken. De man zakte bijna door zijn knieën. Harvath ging achter hem staan, nam hem met zijn linkerarm in een wurggreep en vroeg: ‘Waar is Hamza Rahim?’

De man, die waarschijnlijk had gezien dat Harvath probeerde naar binnen te gluren of hem had horen binnenkomen, verzette zich hevig.

Harvath gaf hem weer een dreun, deze keer tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘Waar is hij? Waar is Rahim?’ Omdat hij weerstand bleef bieden richtte Harvath zijn pistool op de linkervoet van de man en haalde de trekker over. De man begon zo hard te schreeuwen dat Harvath zijn mond bedekte, omdat hij bang was dat zijn kreten ongewenste aandacht zouden trekken. ‘Waar is Rahim? Zeg op, anders krijg je ook nog een kogel door je andere voet.’

De man klauwde met zijn handen naar Harvath. Hij merkte dat de man links twee vingers miste, wat hem bevestigde in zijn bangste vermoedens: deze vent was een bommenmaker. Dat wierp nog meer vragen op, maar zijn ogen, neus en keel brandden door het giftige gas dat de man met zijn geïmproviseerde chemische bom had gemaakt. Ze moesten zo snel mogelijk maken dat ze wegwamen.

Met zijn linkerarm om de keel van de man geklemd drukte Harvath de geluiddemper tegen zijn rug en dwong hem naar de uitgang van de camper te lopen. Ze waren halverwege toen er iemand bij de deur verscheen. De gedaante was gekleed in een monnikspij en had een masker van chroom op. Ook had hij een wapen in de hand, en voordat Harvath kon reageren begon de man te schieten.

Harvath gebruikte de bommenmaker als menselijk schild, tot hij diens ontzielde lichaam moest loslaten en dekking zocht. Kogels van de gemaskeerde belager boorden zich in het interieur van de camper. Harvath wilde wel terugschieten, maar zijn gezichtsvermogen was door het gifgas ernstig aangetast, en ook had hij moeite met ademen.

Hij schoot een van de ramen achterin aan diggelen, ragde met zijn pistool de overgebleven glasscherven weg en sprong naar buiten. Met een smak kwam hij op de grond terecht. Intuïtief zou hij zijn doorgerold tot onder de camper om dekking te zoeken, maar hij wist dat chloorgas zwaarder was dan lucht. Als de dampen uit de camper lekten, zou het gas eronder blijven hangen. Hij moest zo snel mogelijk bij de camper weg zien te komen. Hij vuurde met zijn SIG Sauer snel achter elkaar een flink aantal kogels op de voorkant van de camper af en kroop achter de dichtstbijzijnde pick-up, in de hoop dat zijn manoeuvre door de zandstorm onopgemerkt zou blijven.

Hij zette zijn bril weer op, sloeg zijn keffiyeh strakker om zijn gezicht en probeerde op adem te komen. Zijn longen brandden. In hoeverre dat te wijten was aan het stof dat in de lucht zat en in hoeverre het kwam door het chloorgas wist hij niet. Feit was dat zijn borst gigantisch veel pijn deed.

‘Rahim is niet alleen,’ zei Harvath kuchend in zijn radio. ‘Er was nog iemand in de camper.’

‘Wie?’ vroeg de stem.

‘Een bommenmaker. Ze zijn hier niet om de boel te verkennen. Ze zijn hier om een aanslag te plegen.’

‘Jezus. Heb je ze te pakken gekregen?’

‘De bommenmaker is dood,’ zei Harvath, ‘maar Rahim is ervandoor gegaan. Hij draagt een bruine monnikspij en een masker van chroom. Haal de drone erbij.’

‘Die kan in dit weer onmogelijk in de lucht blijven.’

‘Maakt me niet uit. Haal dat ding erbij. Nu!’

‘Begrepen,’ was het antwoord.

Harvath deed een nieuw magazijn in zijn pistool en gaf een laatste bevel door voordat hij zijn schuilplaats verliet. ‘Het extractieteam moet zich verspreiden. We moeten Rahim zien te vinden.’

‘En als dat lukt?’

‘Dan moet hij worden uitgeschakeld.’ Met die woorden beëindigde Harvath zijn gesprek en zette hij de achtervolging in.

Mike Haney was een slimme jongen. De CIA had hem twee jaar geleden gerekruteerd. Voordat hij bij de geheime paramilitaire afdeling kwam die bekendstond als de Special Operations Group was hij een Force Reconnaissance-marinier. Harvath vertrouwde Haney voor honderd procent.

Het extractieteam bestond uit vier uiterst ervaren mannen, die stuk voor stuk in het leger hadden gezeten: Navy SEAL Tim Barton; Tyler Staelin van Delta Force; Jack Gage, een Groene Baret, en Matt Morrison, die net als Haney een Force Recon-marinier was geweest.

Haney runde alles vanuit de grote toerbus die ze gebruikten als hun uitvalsbasis; het extractieteam bevond zich een eindje verderop in een omgebouwde golfkar voor zes personen. In Black Rock City was het weliswaar de bedoeling dat je je lopend of fietsend verplaatste, maar het was hun gelukt om met de kar het terrein op te komen door met papieren aan te komen die ‘officieel verklaarden’ dat een van de teamleden gehandicapt was. Onder een van de banken bevond zich een opslagruimte waar Rahim net in paste, en zo zouden ze hem het festivalterrein af smokkelen. De geheime bergplaats onder de andere bank hadden ze gebruikt voor hun wapens. Met spuitbussen, kerstboomlampjes en schuimrubberen buizen die ze op het terrein hadden gekocht hadden ze de kar ‘versierd’. Het zag er niet uit, maar dat maakte niemand van hen wat uit. Het moest in zekere zin functioneel zijn, verder deed het er niet toe.

Rahim kon niet ver zijn. Harvath schroefde de geluiddemper van zijn pistool, verborg het wapen onder zijn jas en ging van de ene naar de andere tent.

Bij een kunstinstallatie met telefooncellen en de tekst BEL MET GOD sprak hij mensen aan, gaf een signalement van Rahim en vroeg of iemand zijn ‘vriend’ had gezien. Een vrouw die weinig meer droeg dan een motorhelm zei dat ze hem gezien had en wees naar links. Harvath bedankte haar en ging op pad.

Er kolkten nog steeds stofwolken door Black Rock City, maar het zicht werd beter. Harvath gaf zijn positie door aan Haney en vertelde hem dat het extractieteam ook die kant op moest komen. Zo gauw hij zijn instructies had doorgegeven zag hij echter een eindje verderop iemand in een monnikspij lopen die een masker van chroom droeg.

Met versnelde pas probeerde Harvath de afstand te overbruggen. De man volgde een slingerende route van het ene naar het andere terrein, liep achter geparkeerde auto's langs, tussen tenten en opgestapelde kratten door. Hij deed zijn best om open ruimtes te vermijden. Kennelijk iemand die daar training in had gehad.

'Waar blijft die drone, Haney?' vroeg Harvath terwijl hij over een pallet met flessen water sprong en doorliep.

'Komt eraan. Dertig seconden.'

'Over dertig seconden is die vent allang verdwenen. Schiet op.'

'Ik heb hem,' zei een andere stem in Harvaths oortje. Hij herkende de stem van Staelin, de Delta-agent die samen met SEAL Barton op pad was.

'Waar zijn jullie?'

Staelin gaf zijn positie door.

'Jullie zijn veel te ver,' zei Harvath. 'Jullie hebben de verkeerde.'

'Onzin. Ik kan hem zien. Bruine monnikspij, masker van chroom.'

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BRAD THOR

Foreign Agent

‘Brad Thor is de auteur van de headlines van morgen.’ – Dan Brown

In een safehouse vlak bij de Syrische grens bereidt een Black Ops-eenheid van de CIA een geheime missie voor. Hun doelwit: Abu Muslim al-Naser, bedenker van de socialmedia-campagnes van IS. Vlak voor de geplande aanval gebeurt het ondenkbare: een enorme horde jihadisten bestormt de compound en weet het ondanks het dappere verzet van de Special Forces onder de voet te lopen. Filmpjes van de beestachtige wreedheden die de overlevenden moeten ondergaan, verschijnen binnen enkele uren op internet.

In Washington breekt paniek uit: hoe is het mogelijk dat de informatie over de geheime missie is uitgelekt? Scot Harvath – half spion, half commando – wordt ingeschakeld om antwoorden te vinden. Zijn koortsachtige zoektocht brengt hem van Molenbeek in Brussel naar kraakpanden in Berlijn en van villa’s in Beieren naar stoffige dorpjes in door IS bezet gebied.

Als de aanslagen op de VS in steeds hoger tempo beginnen plaats te vinden, neemt de druk op Harvath toe. Zijn tegenstander is even angstaanjagend als ongrijpbaar en hij zal alles op alles moeten zetten om hem tegen te houden.

ISBN 978 90 452 0989 0 | ISBN e-book 978 90 452 0999 9

Lees ook van Brad Thor

Machtsvirus

‘Thor bindt de strijd aan met de angst voor terrorisme en dat maakt *Machtsvirus* tot een fascinerende en aangrijpende thriller.’

– *Associated Press*

ISBN 978 90 452 1406 1 | ISBN e-book 978 90 452 0884 8

Black Ops

‘Brad Thor is zonder twijfel de beste spionagethrillerauteur aller tijden.’

– *Suspense Magazine*

ISBN 978 90 452 0935 7 | ISBN e-book 978 90 452 1085 8